



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

X. Illyriciani Episcopi ægrè ferunt sibi in omnibus causis ecclesiasticis superpositum esse Episcopum Thessalonicensem. Quod probatur ex Bonifacio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

primit. Illud tantum docet, eos qui consensum his statutis commodaverant sacrarum traditionum fuisse memores. Vnde colligi debet in ea fuisse sententia Bonifacium ut existimaret istos contumaces ac refractarios ivisse contra veterem consuetudinem. Sed quænam illa fuerint in quæ illi peccaverant, non aperit in hac epistola. Itaque aliunde repetenda sunt, & quidem ex aliis ejusdem Bonifacii epistolis, quo teste nullus in hac causa luculentior esse potest. Ex his colligimus Rufum ad eum retulisse de subreptione quorundam Episcoporum Illyricianorum, qui à Theodosio extorserant legem *Omni innovatione cessante*, qua causæ Illyrici orientalis ad Constantinopolitanum Episcopum perferri jubebantur. Retulerat præterea Rufus Episcopos illos se inconsulto synodum Corinthiacam indixisse pro retractanda causa Perigenis, vicariatum porrò sibi per Achaïam concessum venisse in contemptionem, contemptumque illum etiam in sui personam redundare. Rescripsit ergo Bonifacius nova illa tentamenta Episcoporum Illyricianorum, quæ vetustati contraria erant, valere non posse, servandum esse jus apostolicum, causas à sede apostolica definitas retractari non posse in provinciis, & statum Perigenis Corinthiorum Episcopi nulla posse penitus ratione turbari, Concilia intra Illyricum congregari non posse extra conscientiam Rufi, adeoque hunc honorandum propter apostolicam vicem, absque quo non liceat Episcopos ordinare per illas provincias. Quæ ut ordine ostendamus ita evenisse, à subreptione Illyricianorum Episcoporum incipiendum est.

X. Illyriciani Episcopi agrè ferentes sibi in omnibus causis ecclesiasticis superpositum esse Thesalonicensem Episcopum, nacti occasionem turbandi ex translatione Perigenis ad Ecclesiam Corinthiorum, quæ judicio Romanæ sedis decreta fuerat, querelam istam ad aures Theodosij Augusti retulerunt, simulque suggererunt uti Constantinopolitanæ urbis antistiti, quæ se veteris Romæ prærogativa gaudere gloriabatur, hunc honorem tribueret, ut si quid dubietatis emergeret in provinciis Illyrici, id oporteret non absque scientia Constantinopolitani Episcopi terminari, ad exemplum veteris Romæ, ad quam fiebat relatio causarum ex omnibus provinciis. Maximam invidiam habuisse amplissimam illam Rufi potestatem, quæ Episcopos illos ad tantum facinus audendum impulit, probat epistola Bonifacii ad Episcopos per Thesaliam constitutos, data post legem Theodosij de qua mox dicemus. Ergo servate honorem debitum capiti, inquit; quia nolumus

Apud Hollen. 2.
pag. 67.

ut intra se membra decerent, ita ut tendatur eorum ad nos usque certamen, dum fratrem & coepiscopum nostrum Rufum dignum ducitis contemtu; cui nihil novum auctoritas nostra concedit, sequens priorum gratiam, qua huic cura Ecclesiarum sepe videtur injuncta. quod factum ita intemeratum servari volumus in futurum sicut à patribus hujus dispositionis forma servata est. Non decet fratres alterius dignitate morderi.

XI. Horum invidiorum suasionibus permotus Theodosius, augendæ præterea dignitatis Constantinopolitanæ urbis, ut videtur, cupidus, legem edidit anno CDXXI, qua edixit uti servata veterum canonum reverentia, causæ ecclesiasticæ per omnes Illyrici provincias judicentur in suis quæque provinciis, ita tamen ut si quid dubietatis emerferit, id est, si qua causæ major incidit, referatur ad Episcopum Constantinopolitanæ urbis, eò quòd nova Romæ veteris Romæ privilegiis fruatur, & nova Romæ Episcopus primatu honoris portetur post Romanum Episcopum juxta canonem secundum synodi Constantinopolitanæ. Cùm de hac innovatione certior factus esset à Rufo Bonifacius, videretque ea ratione tentari ac convelli *jus apostolicum*, ut ipse vocat, & canones antiquos, illustrissimasque Ecclesias Alexandrinam & Antiochenam gradibus suis moveri quos eis & vetusta consuetudo & canon Nicanus confirmaverant, ad Rufum rescripsit nova illa tentamenta vires habere non posse, & eorum studiis cedendum non esse quos novitas rerum & indebitæ desiderium dignitatis accendit, sed elaborandum esse & Deo nostro favorem præstante certandum uti quisquis contra licitum nititur, sibi per omnia recognoscat occursum. Quod adversus Constantinopolitanum antistitem dici manifestum est, qui secundum sibi locum vindicabat adversus vetustatem & canones antiquos, cùm secundus locus deberetur Alexandrino, tertius Antiocheno. Vnde & in epistola ad Episcopos Illyricianos ita loquitur: *Quoniam locus exigit, si placet recentese canonum sanctiones; reperietis quæ sit post Ecclesiam Romanam secunda sedes, quæve sit tertia: à quibus ideo ita rerum videtur ordo destructus, ut se Ecclesiarum Pontifices ceterarum sub uno tamen eodemque sacerdotio habere cognoscant quibus caritate servata propter ecclesiasticam disciplinam debeant esse subiecti. Et quidem hac sententia canonum à vetustate duravit, & nunquam usque Christo nostro favente perdurat. Et paulò post: Servant Ecclesia magne predictæ per canones dignitates, Alexandrina & Antiochena, habentes ecclesiastici juris notitiam. id est, jus apostolicum, ut supra dixit.*

XII. Sed altius penetrabat, quam The-

Vide supra
cap. 2. 7. 1.

Apud Hollen.
pag. 67.
De jure
videtur
ca. Collat. l. 1.
De canonibus
Alexand. l. 1.
De Antiochena
l. 1. Yndic.
l. 1. l. 1. l. 1.
l. 1. l. 1. l. 1.

l. 1. l. 1.
Hollen. 2.

l. 1. l. 1.